

[Finansministeren]

stadig dårligere hver gang. Det, der sker nu, er, at vi har fået stadig bedre betalingsbalance-skøn.

Så det er altså det, og dér er jeg enig med hr. Jes Lunde, at hvis man skal prioritere, er der ikke tvivl om, at det er vindingen på betalingsbalancen, som er det afgørende. Kunsten bliver at nå frem til igen at få balance på de statslige finanser og så fortsat forbedring på betalingsbalancen. Det er selvfølgelig det, der bliver kunststykket.

Jeg synes, det er vigtigt at understrege, at den manglende offentlige opsparing, som dette underskud nu er udtryk for, heldigvis kompenseres af en lige så stor vækst i den private opsparing, hvor der er en meget positiv tendens. Så kommer vi jo ikke uden om, at dette er et resultat af en bevidst politik, kørende på ønsket om en vækstpause, hvor man kunne få foretaget de nødvendige strukturændringer, så det var mindre vækst i importen, styr på det private forbrug, som skaffede os et bedre betalingsbalanceresultat. Det er jo det, der virker.

Derfor vil jeg gerne sige til fru Sonja Albrink, når hun spørger, om jeg ikke længes tilbage til firkløverregeringens dage, hvor man havde dette flotte resultat på de statslige finanser: Jo, jeg har altid syntes, at vi havde det mægtigt godt i firkløverregeringen, det skal der ikke være nogen tvivl om, men hvis vi ser på de økonomiske resultater, vil jeg jo nok sige, at jeg længes ikke tilbage til de stærkt voksende betalingsbalanceunderskud. Vi vedtog jo i fællesskab, at der måtte sættes et stop for den kolossale vækst, der var i økonomien i 1986. Det var jo også en del af firkløverregeringens politik. Den vækstpause, som blev resultatet, og som er bevidst, er selvfølgelig den, der har givet os nogle problemer på statsfinanserne.

Så meget om debatten omkring det nye skøn over statsfinanserne. Min konklusion er, at selvfølgelig er det et tal, som i allerhøjeste grad maner til alvor, og som må give Folketinget en klar påmindelse om, at det er nødvendigt, at den stramhed, der ligger i det finanslovsforslag, vi nu diskuterer, bliver fastholdt.

Der er sådan set ikke nogen vej udenom. Men der er også mange andre ting i den økonomiske udvikling, som til gengæld understreger, at vi er på det rette spor.

Så til de enkelte kommentarer til ordførerne om de mere specifikke ting i finanslovsforslaget.

Privatisering har mange været inde på. Jeg vil sige til hr. Henning Rasmussen, der gør gældende, at det ikke hjælper, at vi bare får en engangsindtægt ved salg af et eller andet statsligt aktiv eller en statsvirksomhed, hvis vi til gengæld i mange år må kigge langt efter det overskud, som den pågældende statsvirksomhed gav på finansloven. Under alle omstændigheder er det klart, at en statsvirksomhed, der giver overskud, vil også give et meget stort salgsbeløb i det øjeblik, den måtte blive privatiseret. Jeg er heller ikke et øjeblik i tvivl om, at det ville være tilstrækkeligt til under alle omstændigheder via den aflastning på rentekontoen, som der bliver tale om, at opveje det årlige driftsoverskud, man måtte have. Dér tror jeg sagtens man kan stå sig i debatten i de fleste tilfælde.

Men der er nogle andre ting, som for mig er afgørende i denne debat. Det var det, som vi behandlede på det møde, jeg havde med Finansudvalget for en måneds tid siden, som jeg syntes var et godt og konstruktivt møde. Det handler om, hvordan vi får statsvirksomheder til at køre mere effektivt. Hvordan får vi det gjort mere forretningsmæssigt? Hvordan får vi det gjort til en bedre arbejdsplads for medarbejderne? Dér kan det jo ikke nytte, at vi bare klynger os fast til nogle stive systemer.

Også her synes jeg – jeg bliver nødsaget til at rose hr. Jes Lunde indimellem – hr. Jes Lunde havde nogle meget spændende betragtninger, når han siger, at det er jo ikke sådan, at SF er konservativt eller dogmatisk på det område her; hvis der er tilstrækkeligt gode og sunde argumenter for at ændre status, er SF også åben over for det.

Jamen det er jo just det, det drejer sig om. For regeringen er det heller ikke et spørgsmål om at være dogmatisk og sige, at nu skal alle statsvirksomheder privatiseres. Men der er altså nogle områder, og jeg kan nævne som, synes jeg, det bedste eksempel Københavns Lufthavn i stor international konkurrence, som har et behov for nogle friere systemer at fungere under end det, en statsvirksomhed giver mulighed for. Det giver baggrund for højere grad af effektivisering i de pågældende virksomheder og dermed også nogle bedre arbejdspladser for medarbejderne og den bedst mulige udnyttelse af samfundets ressourcer. Det er det, det handler om og sådan set ikke noget ideologisk felttog.